

tionalbanken viser, at ledigheden vil toppe med ca. 190.000 ledige i 2011.

Den store stigning i ledigheden stiller store krav til beskæftigelsesindsatsen. Hvis ikke den fungerer, vil det gå ud over de mange danskere, der bliver fyret.

Midt i den økonomiske krise har regeringen – støttet af Dansk Folkeparti – valgt at fremsætte forslag om, at beskæftigelsesindsatsen skal samles i kommunerne.

Det er en stærkt problematisk beslutning, som har mødt stor modstand fra bl.a. Dansk Arbejdsgiverforening.

Der er flere begrundelser for, at overflytningen af beskæftigelsesindsatsen til kommunerne skal annulleres.

For det første er der allerede nu i kommunerne store problemer med at overholde lovens krav om rettidighed i tilbuddene til de ledige. Netop den manglende rettidighed i tilbuddene til ledige i kommunerne kritiseres skarpt i en helt ny rapport fra Rigsrevisionen.

Rigsrevisionen konkluderer: »Det er Rigsrevisionens samlede vurdering, at jobcentrene ikke i tilstrækkelig grad lever op til de lovkrav, der gælder på beskæftigelsesområdet. Der er stor forskel på, i hvilken grad jobcentrene opfylder disse krav. Det betyder, at mange jobcentre ikke sikrer, at kontanthjælpsmodtagere får og deltager i den beskæftigelsesindsats, de har ret og pligt til. Samtidig modtager nogle kommuner uberettiget statsrefusion. Rigsrevisionen finder, at jobcentrenes beskæftigelsesindsats på disse områder er utilfredsstillende.« En så bastant kritik fra Rigsrevisionen er i sig selv et entydigt argument for ikke at tilføre de kommunale jobcentre flere opgaver.

For det andet har regeringen skruet en finansieringsmodel sammen, som er så uigennemskuelig, at beskæftigelsesministeren ikke har set sig i stand til at svare på spørgsmål om de konkrete økonomiske konsekvenser for hver enkelt kommune. Der er ingen tvivl om, at der vil være kommuner, der kommer til at spare på børneområdet, ældreområdet eller vedligeholdelsen af vejene for at finansiere stigende ledighed. Sandheden er nemlig, at regeringen kun har lovet at holde kommunerne skadesløse under ét. Med andre ord vil der være kommuner, der taber stort på denne ordning.

For det tredje vil en gennemførelse give et mindre fleksibelt og mobilt arbejdsmarked, idet

de 91 kommunale jobcentre primært vil have fokus på at sørge for egne ledige inden for kommunegrænsen.

For det fjerde er finansieringsmodellen skruet sammen på en sådan måde, at aktiveringsloftet på 18.500 kr. vil føre til, at de arbejdsløse fremover skal aktiveres i både billig, løntrykkende og konkurrenceforvridende aktivering, hvis de skal have fuld aktivering. Hvis aktiveringen skal holdes inden for beløbet på 18.500 kr., vil det betyde, at man mange steder bliver nødt til at lave den såkaldte madpakkeaktivering.

For det femte forringes kommunernes vilkår i finansieringsmodellen fra 2010 og frem. Hvor staten i 2010 betaler de første 18 uger af ledigheden med 100 pct. refusion, så vil der ske en nedtrapning over de næste 4 år, således at det kun vil være de første 4 uger. Her forsøger regeringen at løse cirkelens kvadratur ved at sige, at den afholder alle udgifter, men den snyder på vægten, for det kan ikke samtidig lade sig gøre at give kommunerne incitament til at spare på de selv samme dagpenge. Det kan kun gå ud over de arbejdsløse.

For det sjette er der en række uafklarede punkter, som også er en potentiel bombe under den kommunale økonomi: Hvem skal f.eks. betale for en opgradering af it-systemerne, så kommunerne, jobcentrene og a-kasserne kan tale sammen? Vi ved fra kommunalreformen, at det koster millioner af kroner alene i omlægning, og hertil kommer driften.

For det syvende er regeringen ude i falsk varebetegnelse. Man taler om en kommunalisering, men rettelig burde der være tale om privatisering, for med lovforslaget skal kommunerne udlicitere opgaven for at få 50 pct. i refusion fra staten.

Til disse syv markante problemer skal lægges, at det er særdeles problematisk, at regeringen vil nedlægge Arbejdsmarkedets Ankenævn og lade sagerne overgå til Ankestyrelsen. Det er tydeligt, at regeringen med den aktion betaler tilbage for den underkendelse, som tidligere beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen fik af Arbejdsmarkedets Ankenævn i den såkaldte feriedagpengesag – en sag, som indtil nu har kostet staten godt 400 mio. kr.

Alene organiseringen af området i Ankestyrelsen er problematisk, bl.a. fordi det fremover vil være sådan, at den ene af to ankechefers stemme vil være udslagsgivende ved stemmelighed.